

חתול במגפיים

ב.דרגונסקי

"בנים ובנות!" אמרה ראיסה איבנובנה
"גמרתם את ברבעון בהצלחה. אני
מברכת אתכם. כעת אפשר לנוח.
בחופשה נעשה לנו מסיבת תחפושות. כל
אחד יכול להתחפש איך ירצה, ועבור
התחפושת הטובה ביותר ניתן פרס."
וראיסה איבנובנה אספה את החוברות
שלנו, נפרדה מאתנו והלכה.
כשהלכנו הביתה אמר לי מישקה
"במסיבת תחפושות אהיה גמד. אתמול
קנו לי מעיל גשם עם ברדס. רק אצבע
קצת את הפנים והגמד מוכן. ומה אתה
תהיה?"
"עוד נראה."
ושכחתי על כך בכלל. כי אמא אמרה לי

שהיא נוסעת לבית הבראה לעשרה ימים,
ושאתנהג יפה ושאדאג לאבא. ולמחרת
היא נסעה ואני דאגתי לאבא. פעם זה,
פעם משהו אחר, ובחוץ ירד שלג, ואני כל
הזמן חשבתי מתי אמא תחזור. וסימנתי
את המשבצות בלוח השנה שלי.
ופתאום בא מישקה ומיד בדלת קורא:
"אתה בא או לא?"
ואני שואל "לאן?"
ומישקה צועק "מה פירוש לאן? לבית
הספר! הרי היום מסיבה בבוקר וכולם
באים בתחפושות! ואתה מה? אינך רואה
שאני גמד?"
ונכון, הוא לבש מעיל עם ברדס. אמרתי
"אבל לי אין תחפושת! אמא שלי נסעה."
ומישקה אומר "נחשוב ביחד על משהו!"
איזה דבר משונה יש לכם בבית? תלבש
זאת, ותהיה לך תחפושת למסיבה."
ואני אומר "אין אצלנו דבר. אולי רק מגפי

קצת לא נוח, אבל מבריקים - יופי! מצאו
חן מאוד בעיניו של מישקה. אמר "אולי גם
כובע כלשהו?"

ואני חשבתי "יתכן, אולי כובע הקש של
אמא, זה נגד השמש?"
"אז תביא מיד!"

הוצאתי את הכובע וחבשתי. היה קצת
גדול, ירד לי עד הסנטר. וגם פרחים היו
עליו.

מישקה הביט ואמר "תחפושת נהדרת.

רק אינני מבין איך לקרוא לזה?"

אמרתי "אולי פטרייה אמנית?"

מישקה צחק "לאמנית כובע אדום כולו!

התחפושת שלך נראית אולי כמו 'דייג

זקן'!"

"גם כן אמרת! 'דייג זקן'! ואיפה הזקן?"

מישקה התחיל לחשוב ואני בינתיים

יצאתי לפרוזדור ושם עמדה וורה

סרגייבנה, השכנה שלנו. כשרק ראתה

דייג של אבא."

מגפי דייג אלה הם מגפיים גבוהים מגומי.

בגשם או בבוא, מגפי גומי הם הדבר

הראשון. אי-אפשר להירטב בהם.

ומישקה אומר לי "אז תנעל אותם. נראה

מה יוצא מזה!"

נכנסתי עם הנעליים למגפיים אלה.

מסתבר שהם מגיעים לי כמעט לשחי.

ניסיתי ללכת בהם. לא נורא, יפה, ורק

אותי הניפה את ידיה ואמרה "אוי, הנה
חתול במגפיים ממש!"
ומיד ידעתי מה היא התחפושתי שלי! אני
'חתול במגפיים'! רק חבל שאין לי זנב!
שאלתי "וורה סרגייבנה, אולי יש לך זנב?"
וורה סרגייבנה אומרת "האם אני דומה
לשטן?"
"לא, לא לגמרי" אמרתי "לא זה העניין,
אבל אם בתחפושת הזו אני 'חתול
במגפיים' איזה חתול יכול להיות בלי זנב?
צריך זנב כלשהו! תעזרי לי וורה
סרגייבנה, הנה?"
אמרה וורה סרגייבנה "רק רגע.." והביאה
לי זנב אדום מרופט, עם כתמים שחורים.
"הנה לך זנב מצעיף ישן. לאחרונה ניקיתי
בו כיריים, אבל נראה לי שהוא יתאים לך
בדיוק."
אמרתי יפה "תודה" והבאתי את הזנב
למישקה. והוא, רק ראה אותו ואומר

"תביא לי מחט וחוט ואני אתפפור לך אותו.
זה זנב מצוין."
והוא התחיל לתפפור לי את הזנב. הוא
תפר די טוב, אך פתאום דקר אותי במחט!
צעקתי "תשגיח, חייט גדול! אינך מרגיש
שאתה דוקר בבשר חי? אתה דוקר
אותי!"
"אני רק טעיתי קצת!" והוא דוקר שוב.
"מישקה, שים לב יותר טוב, כי ארביץ
לך!"
והוא "אבל אני תופר בפעם ראשונה
בחיי!"
ודוקר שוב!..
אמרתי לו "אינך מבין שאחרי העבודה
שלך אהיה נכה מושלם ולא אוכל
לשבת?"
אבל אז אמר מישקה "זהו! גמרתי! ראה
איזה זנב, אין כזה לאף חתול!"
ואז לקחתי עט צבע וציירתי לי שפם,

שלוש שערות עבות מכל צד, ארוכות,
ארוכות עד אוזניים!
וכך הלכנו לבית הספר.
הרבה ילדים היו שם וכולם בתחפושות.
רק גמדים היו כחמישים. והיו הרבה
"שלגיות" לבנות. זו תחפושת כזו שסביב
הרבה מלמלה לבנה ובפנים תקועה ילדה
כלשהי.

כולנו היינו עליזים מאוד ורקדנו. גם אני
רקדתי אבל כל הזמן מעדתי וכמעט
נפלתי בגלל הנעליים הגדולות. וגם
הכובע, להכעיס, כל הזמן היה נופל לי עד
הסנטר.

ואחר כך המנהלת שלנו, לוסיה, יצאה
לבמה ואמרה בקול ברור "מבקשים את
'חתול במגפיים' לבוא לבמה, כדי לקבל
פרס ראשון על התחפושת הטובה
ביותר!"

ואני הלכתי לבמה, אבל כשעליתי על

המדרגה מעדתי וכמעט נפלתי. כולם
צחקו ולוסייה נתנה לי יד ונתנה שני ספרים

"כן" אמרתי "רק שכל הגמדים היו רק
ככה-ככה ואתה מצחיק במיוחד ומגיע לך
ספר. קח אחד אצלי."
מישקה אמר "לא צריך, למה!"
אבל שאלתי "איזה תרצה?"
"סבא סטפ".
ונתתי לו "סבא סטפ".
ובבית חלצתי את המגפיים הענקיים,
רצתי ללוח השנה וסימנתי משבצת של
היום. ואחר כך סימנתי גם זו של מחר.
הסתכלתי - נשארו עוד שלושה ימים עד
שאמא תחזור.

"סבא סטפ" ו"סיפורים-חידות". ואז בוריס
סרגייביץ' דפק בתוף ואני ירדתי מהבמה.
וכשירדתי, שוב מעדתי וכמעט נפלתי
וכולם צחקו.
כשהלכנו הביתה אמר מישקה "בוודאי!
הרבה גמדים ואתה יחיד!"